ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **JUDr. K. T.**, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2025, č. j. 30 Af 10/2024-108,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Finanční úřad Brno III vyměřil žalobkyni na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2008 nadměrný odpočet ve výši 9.967.965 Kč. Finanční úřad v Ivančicích následně v obnoveném řízení vyměřil žalobkyni nadměrný odpočet ve výši 9.017.965 Kč, čímž snížil původně vyměřený nadměrný odpočet o 950.000 Kč. Dodatečně totiž žalobkyni neuznal plnění přijaté od společnosti EDHESSA s.r.o. Správnost tohoto postupu potvrdil odvolací orgán a následně i Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) a Nejvyšší správní soud, a to rozsudkem ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Afs 25/2015-75. Ústavní stížnost žalobkyně proti tomuto rozsudku Ústavní soud usnesením ze dne 3. 11. 2016, sp. zn. IV.ÚS 668/16, odmítl.

[2] Dne 16. 1. 2017 podala žalobkyně dodatečné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2008, v němž (opět) uplatnila nárok na odpočet daně ve výši 950.000 Kč z totožného plnění přijatého od společnosti EDHESSA s.r.o. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj následně rozhodnutím ze dne 22. 4. 2020 doměřil žalobkyni daň ve výši

0 Kč. Správnost tohoto postupu potvrdil odvolací orgán i krajský soud, avšak Nejvyšší správní soud jejich rozhodnutí rozsudkem ze dne 14. 11. 2023, č. j. 5 Afs 103/2022-47, zrušil, neboť shledal, že lhůta pro stanovení daně uplynula již dne 31. 7. 2018, a proto nemohlo dojít k posuzovanému stanovení daně, nýbrž mělo dojít s ohledem na prekluzi k zastavení příslušného daňového řízení. K tomu poté došlo rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 1. 2024.

[3] Ještě před vydáním posledně zmíněného rozhodnutí žalobkyně v žádosti ze dne 20. 11. 2023 požádala žalovaného, aby jí z daňového účtu vyplatil přeplatek ve výši 950.000 Kč (a související úroky), který zde měl s ohledem na výsledek příslušného daňového řízení vzniknout. Žalovaný ve vyrozumění ze dne 29. 1. 2024 žalobkyni sdělil, že požadovaný přeplatek na jejím daňovém účtu neeviduje, a její žádosti proto nevyhověl. Proti tomuto vyrozumění podala žalobkyně námitky, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 2. 2024 zamítl.

[4] Žalobkyně se u krajského soudu proto žalobou domáhala ochrany před nezákonným zásahem ze strany žalovaného, jenž spatřovala ve zmíněném neevidování přeplatku ve výši 950.000 Kč na jejím daňovém účtu. Krajský soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2025, č. j. 30 Af 10/2024-108, žalobu zamítl jako nedůvodnou. Shledal totiž, že v daném případě současně se zastavením příslušného daňového řízení z důvodu prekluze nedošlo také ke konkludentnímu doměření nadměrného odpočtu uplatňovaného žalobkyní v dodatečném daňovém přiznání ze dne 16. 1. 2017. Žalovaný tedy požadovaný přeplatek správně neevidoval.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a repliky

[5] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní namítla, že krajský soud při svém rozhodování nesprávně opomněl usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 2. 2025, č. j. 1 Afs 231/2022-44, podle kterého měla lhůta pro stanovení daně z přidané hodnoty uplynout až dne 31. 7. 2019. Před jejím koncem nerozhodl správce daně o dodatečném daňovém přiznání stěžovatelky jen kvůli svému liknavému přístupu, a proto měl být uplatněný nadměrný odpočet stanoven a evidován. V opačném případě by byl porušen čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod z hlediska přiměřené lhůty řízení. Stěžovatelka proto navrhla zrušení napadeného rozsudku.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem, považuje jej za přezkoumatelný a zákonný. Ke zmíněnému usnesení rozšířeného senátu podotkl, že jeho závěry se na případ stěžovatelky z důvodu odlišných skutkových okolností nepoužijí. Navíc se ani netýká evidence daní, jež je nyní předmětem sporu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[7] V replice stěžovatelka uvedla, že i přes případnou neaplikaci závěrů usnesení rozšířeného senátu na její případ trvá na nezákonnosti posuzovaného zásahu.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném do 31. 12. 2025 (dále jen „s. ř. s."), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písm. d) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[10] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že ji podává mj. z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Konkrétní argumentaci však k tomuto neuvedla. I bez ní ale Nejvyšší správní soud přítomnost vad spadajících pod uvedené ustanovení prověřil, neboť mu to ukládá § 109 odst. 4 s. ř. s. Vzhledem k absenci konkrétní argumentace k tomu pouze stručně konstatuje svůj závěr, že napadený rozsudek shledal přezkoumatelným a v řízení před krajským soudem nespatřuje vadu, jež by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[11] Co se týká usnesení ze dne 5. 2. 2025, č. j. 1 Afs 231/2022-44, tak v něm rozšířený senát shledal, že *„[l]hůta pro stanovení daně dle § 148 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím této lhůty došlo k podání dodatečného daňového tvrzení na nižší daň. Daňové orgány mohou v takto prodloužené roční lhůtě provádět kontrolní postupy, jež se nemusí omezovat pouze na důvody, které vedly daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení*." Uvedený závěr však nelze na případ stěžovatelky nikterak aplikovat, neboť v něm nedošlo k podání dodatečného daňového přiznání (16. 1. 2017) v posledních 12 měsících před uplynutím lhůty pro stanovení daně (31. 7. 2018). Skutkové okolnosti obou případů jsou tedy zásadně odlišné. Otázku skončení daňového řízení navíc již Nejvyšší správní soud plně zodpověděl v rozsudku ze dne 14. 11. 2023, č. j. 5 Afs 103/2022-47. Nyní tak lze posoudit jen správnost evidence daně, byť se odvíjí od výsledku daňového řízení.

[12] Judikatura, o kterou krajský soud opřel své rozhodnutí, včetně judikatury Nejvyššího správního soudu nepovažuje množství času zbývající správci daně od podání dodatečného daňového přiznání do konce lhůty pro stanovení daně za faktor, jenž by měl vliv na to, zda při nastalé prekluzi dojde ke stanovení daně ve výši odpovídající výši posledně tvrzené daně a tím pádem ani na její předepsání na daňový účet daňového subjektu. Tento názor Nejvyšší správní soud nadále zastává.

[13] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbývá než zopakovat, co ohledně stanovení daně uvedl v již zmíněném rozsudku ze dne 14. 11. 2023, č. j. 5 Afs 103/2022-47 (bod 25), tedy že

„nelze ze zákona dovodit ani presumovat, že daň stěžovatelky byla v takovém případě snad vyměřena v souladu s jí podaným dodatečným daňovým přiznáním (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2022, č. j. 5 Afs 57/2021-31).“ Jelikož evidence daní má odpovídat výsledku daňového řízení, lze uzavřít, že žalovaný neeviduje předmětný přeplatek správně.

[14] K namítanému porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod pak Nejvyšší správní soud pro úplnost připomíná, že případná újma, která daňovému subjektu vznikne v důsledku „nemožnosti“ daň na základě jím včas podaného daňového přiznání již stanovit, může být toliko předmětem řízení podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.

[15] Lze tedy shrnout, že napadený rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný i věcně správný. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2026

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu